

Primeres llàgrimes en el 'cas Gürtel'

- Si continuen sortint proves, el rebuig s'assemblarà més al que va provocar el GAL que al que va causar Filesa

ANTONIO FRANCO*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 15.10.09

Han arribat les primeres llàgrimes en el *cas Gürtel*. Com era previsible des del moment en què el van seleccionar com a cap de turc idoni, van ser llàgrimes de **Ricardo Costa**, el jove secretari general del PP valencià.

Aquestes llàgrimes tenen rerefons. El dia anterior, **Ricardo Costa** s'havia mostrat a través de la televisió, en un insòlit *reality show*, com un dur de pel·lícula. Acorralat, va convocar la premsa i davant d'aquesta va barrejar un al·legat d'innocència amb amenaces poc velades que podia complicar la vida dels seus caps si el deixaven caure. Posat contra la paret, ja que **Francisco Camps** acabava de dir-li que **Mariano Rajoy** ordenava el seu cessament immediat, **Ricardo Costa** va intentar salvar la cara inventant-se un simulacre de pacte. Va oferir deixar –com si fos una decisió voluntària– de manera temporal la secretaria general del PP valencià a canvi que **Rajoy** obrís una comissió interna d'investigació sobre el *cas Gürtel*. **Costa** no devia valorar que en el seu al·legat havia comès dos errors, un de fons i un altre de forma.

Error de fons: va donar a entendre que la investigació aclariria que no havia estat ell, sinó els seus caps al PP, els que van establir pactes corruptes per finançar el partit o per embutxacar-se diners. El seu missatge no tenia cap altra possible lectura: tot el que ell va fer va ser obeint ordres. És un error molt greu anar en aquesta direcció. Per als

partits que cometen irregularitats, el recurs d'acabar diluint el que va passar a través d'una comissió d'investigació només és vàlid si aquesta pot acabar absolent tots els protagonistes a partir del silenci hermètic de cada un d'ells. Una comissió plantejada per un dels implicats contra els altres, com és el cas de **Ricardo Costa**, obre la porta perquè aquest, per defensar-se, expliqui tot el que sap. Això, cínicament parlant, fa córrer al partit el risc que aflori la veritat. No sembla probable que aquesta sigui la voluntat del PP en el *cas Gürtel*. El noi dur és un ingenu.

Però **Ricardo Costa** també es va equivocar en la forma. La intervenció televisada va ser massa cridanera. Resultava patètica la seva obstinació a no voler entendre que se li havia acabat la festa, seguint l'encertada expressió del seu col·lega **González Pons**. Resultava curiós veure aquell jove estirat, sempre vestit a mida amb vestits com els de **Francisco Camps**, sempre adornat amb rellotges de luxe a joc amb la corbata de torn, fent aquesta vegada l'excepció d'anar en mànigues de camisa i espitregat, desafiant el mandat de **Rajoy** de fer un mutis mentre, paradoxalment, deia que estava com sempre a les ordres dels seus caps al Partit Popular.

Aquelles imatges devien provocar por al carrer Génova, seu del PP nacional. De la mateixa manera que provocaven somriures entre els que no separaran mai **Costa** de la imatge del cotxe de luxe que les indiscrecions telefòniques ens han explicat que va demanar obstinadament –així com que la tapisseria fos de cuir negre– als beneficiats pels contractes a dit de les administracions governades pel Partit Popular.

Com en tot bon *reality show*, hi va haver una confessió. **Ricardo Costa**

va reconèixer que, al llegir la transcripció de les seves pròpies converses, es va avergonyir de les coses que deia al parlar amb els que subornaven els del Partit Popular. No està malament. Després de tantes setmanes en què tanta gent ha dit que aquestes converses eren imaginàries, el reconeixement de la seva existència i veracitat és la primera aportació d'aquest home a la justícia. I, indirectament, el primer avís a les altures del PP.

La crucifixió i presumible mort política de **Ricardo Costa** és la primera baixa en la defensa de **Francisco Camps** i els populars valencians. Coincideix en el temps, per cert, amb l'anunci que el seu company de partit **Jaume Matas**, expresident balear, haurà de declarar com a imputat per les irregularitats econòmiques en la construcció del velòdrom Palma Arena. I mentre aquest antic ministre d'**Aznar** se suma a algunes desenes d'alts càrrecs del PP de les Illes que ja estan encausats per corrupció urbanística, continuen sortint a la llum proves d'històries semblants a Galícia, Madrid (amb l'afegit d'espionatges irregulars) i Castella i Lleó.

Amb el tresorer nacional del PP, **Luis Bárcenas**, apartat del càrrec pel mateix, **Mariano Rajoy** pot dir que hi ha casos puntuals de gent corrupta del seu partit, però que el PP com a tal no ha fet res d'il·legal. I qui ho vulgui, se'l pot creure. Però el que va cristal·litzant s'assembla molt a uns soborns personals en paral·lel amb un finançament delictiu. Encara que de moment les enquestes diguin que el votant mitjà del PP no s'enfada per això, si en el context de l'actual malestar econòmic continuen apareixent proves de milers i milers d'euros de diner públic desviats cap a butxaques pròximes al Partit Popular, pot començar a generar-se un rebuig de fons més semblant al que va provocar el GAL,

que va ser el que va acabar amb el PSOE de **Felipe González**, que al simple malestar que va causar Filesa, que no va impedir la reelecció del líder socialista. Per cert: vist amb perspectiva, aquell finançament irregular socialista sembla un joc, una partida de Monopoly, al costat del que els està sortint ara als populars.

* Periodista.